

Література

1. Кримінальний кодекс України: Кодекс від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 22.01.2017).
2. Цивільний кодекс України: Кодекс від 16.01.2003 р. № 435-IV // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 22.01.2017).
3. Господарський кодекс України: Кодекс від 16.01.2003 р. № 435-IV // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 22.01.2017).
4. Кодекс законів про працю України: Кодекс від 10.12.1971 р. № 322-VIII // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/322-08/page> (дата звернення: 22.01.2017).
5. Бобко М. Д. Відповідальність працівника за розголошення комерційної таємниці / М. Д. Бобко. – К.: Довідник кадровика, 2015. – № 7. – С. 41-47.

УДК 342.942(043.2)

Таран Д.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ НАГЛЯД У КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОМУ ВИМІРІ

Актуальність теми дослідження обумовлюється необхідністю розгляду індивідуального адміністративного нагляду і кримінального покарання як нетотожних правових утворень, хоча вони і мають багато спільного у аспекті функціонального регулювання суміжних відносин. Саме цей аспект і буде розглядатися у даних тезах.

Водночас такі збіги можуть розглядатися як випадкові, і тому, на нашу думку, їх аналіз може бути позитивним в аспекті подальшого удосконалення законодавства та практики його застосування. На жаль, у кримінально-правовій науці недостатньо наукових публікацій, присвячених проблемі індивідуального адміністративного нагляду, при цьому взагалі немає досліджень питання про його співвідношення з кримінальним покаранням. Такий стан вивчення проблеми, як видається, пов'язаний зі нечітким розумінням правової природи адміністративного нагляду, що склалося у науковій літературі.

У виявленні специфіки адміністративного нагляду та правових засобів його реалізації ми спиралися на чинне законодавство про індивідуальний адміністративний нагляд, яке містить сукупність норм, передбачених різними галузями права. Так, серед нормативно-правових актів, які

регулюють адміністративний нагляд, слід назвати Кримінальний кодекс України (далі – КК України), ст. 395 якого передбачає кримінальну відповідальність за порушення правил адміністративного нагляду [1], Закон України «Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі» [2], Кодекс про адміністративні правопорушення – відповідальність за порушення правил адміністративного нагляду [3], Наказ МВС України та Державного департаменту України з питань виконання покарань (далі – ДДУПВП) «Про затвердження Інструкції про організацію здійснення адміністративного нагляду за особами, звільненими з місць позбавлення волі» [4].

Як ми бачимо, наведені нормативно-правові акти не дають повного пояснення до якої саме галузі віднести адміністративний нагляд. Щодо цього погоджуємося з думкою Д.Н. Назаренка про те, що предметом правового регулювання при здійсненні адміністративного нагляду за окремими категоріями осіб є суспільні відносини, які складаються між особами, звільненими з місць позбавлення волі, і державними органами в специфічній сфері реалізації кримінальної відповідальності – нагляді за поведінкою окремої категорії засуджених осіб і проведення з ними профілактично-виховної роботи [5].

Відповідно, адміністративний нагляд зберігається за особою до моменту зняття судимості або її погашення. Також з вищенаведеного можна зробити висновок, що відносини стосовно реалізації індивідуального адміністративного нагляду завжди існують в межах і адміністративно-правових, і кримінально-правових відносин. Інше неможливе. І саме ця обставина визначає своєрідність адміністративного нагляду як правового інституту, його місце в структурі публічного права.

Слід наголосити, що наявність у структурі кримінального права інституту звільнення від відбування покарання з випробуванням має багато спільних рис з інститутом адміністративного нагляду. Це положення зайвий раз демонструє юридичну природу останнього й підкреслює її зв'язок із кримінально-правовими відносинами. Наголошуючи ще раз на міжгалузевому характері адміністративного нагляду, звернемо увагу на те, що «матеріальною» галуззю права для нього є кримінальні відносини, що виникають із приводу реалізації адміністративного нагляду, а це, по суті, і є кримінально-правові відносини.

Цікавою є думка вчених у галузі кримінально-виконавчого права щодо внесення до Закону України про адміністративний нагляд обов'язку перебувати в певний час в межах свого будинку (квартири). Для здійснення контролю за виконанням цього обов'язку Закон повинен надати працівникам поліції право входити в житло осіб, за якими встановлений адміністративний нагляд, у будь-який час доби.

Водночас практика показує певну недостатність правових засобів

контролю за поведінкою засуджених до покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, у плані реалізації функції спеціальної превенції. «Домашній арешт» міг би бути, наприклад, уведений до переліку додаткових обов'язків у ст. 76 КК України. При цьому працівникам кримінально-виконавчої інспекції, на яких покладено здійснення контролю за поведінкою цієї категорії засуджених, має бути надано право входу до житла таких осіб у будь-який час доби. Пропонується також те, що за невиконання такого обов'язку особа, звільнена від відбування покарання, в подальшому повинна відбувати таке покарання реально.

Викладене дає змогу дійти висновку, що для здійснення адміністративного нагляду законодавцем передбачено комплекс правових засобів, характерних, по-перше, для кримінального, кримінально-виконавчого й адміністративного права, і, по-друге, вони мають оригінальний, самостійний характер і містяться у відповідному вітчизняному законодавстві. Усе це дозволяє, на наш погляд, стверджувати, що у випадку з індивідуальним адміністративним наглядом ми маємо справу з комплексним міжгалузевим інститутом, який виник на кримінально-правовій основі.

Отже, аналіз правової природи індивідуального адміністративного нагляду, співвідношення правових засобів його реалізації з іншими кримінально-правовими засобами, не пов'язаними з позбавленням волі, дозволяють критично подивитися на наявні юридичні формулювання, відібрати з аналогічних правових рішень ті, які можуть використовуватися найефективніше. Крім того, накопичений теорією і практикою досвід регулювання у сфері виконання покарань і адміністративного нагляду за особами, звільненими з місць позбавлення волі, суспільних відносин за допомогою різних правових інститутів (покарання, адміністративного нагляду), може бути корисним для удосконалення кожного з них.

Література

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
2. Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі: Закон України від 01.12.1994 р. № 264/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 52. – Ст. 455.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. № 8073-X // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – Дод. до № 51. – Ст. 1122.
4. Про затвердження Інструкції про організацію здійснення адміністративного нагляду за особами, звільненими з місць позбавлення волі [Електронний ресурс]: наказ МВС України та ДДУПВП від 04.10.2003 р. № 1303/203. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0046-04>.
5. Назаренко Д.О. Адміністративний нагляд чи контроль за поведінкою осіб, звільнених з місць позбавлення волі. Від громадянського суспільства до

УДК 342.9(043.2)

Хомра О.Л., студентка,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

СЕКТОРИ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Науково-технічні та економічна інформація на Заході вже давно приділяється велика увага, насамперед з боку державних органів, котрі надають належну підтримку процесам її узагальнення та інтеграції на рівні національних закладів, створюваних для виконання цих функцій. Не залишилась осторонь й Україна. Останніми роками на її теренах виник та розвивається ринок інформаційної продукції, розширюється підприємництво у цій галузі. Збільшився обсяг фінансування наукових та науково-технічних розробок. Уже, сформовано, принаймні, п'ять секторів інформаційного ринку [2].

Сектор ринку - це сукупність однотипних, схожих товарів, визначений обсяг товарної маси, оцінений у вартісних або натуральних одиницях. Тобто поділ здійснюється за об'єктами купівлі-продажу.

Сектори ринку відрізняються специфічним колом споживачів та домінуючими видами інформаційних послуг [3]:

1. Ділова інформація – оперативні та аналітичні дані про економічну кон'юнктуру: біржова та фінансова інформація (кон'юнктура на біржі, курси валют, кредитні ставки, інвестиції, ціни, ринки товарів і капіталів тощо); статистична економічна інформація (статистичні і соціологічні дані, прогнози, оцінки); комерційна інформація про учасників ринку (персоналії, фінансовий стан підприємств, виробнича та комерційна політика, ціни на товари та послуги, зв'язки, укладені та плановані угоди тощо); оперативні новини про події на ринку.

2. Правова інформація: інформація про правові умови господарчої діяльності (документи, консультації, довідки, послуги з реєстрації, ліквідація та приватизація підприємств); інформація про правові умови соціального захисту населення, юридичне консультування.

3. Політико-аналітична інформація та політична реклама (інформування владних структур і громадськості): політологічні аналізи, прогнози, дані соціологічних досліджень (аналіз соціально-політичної ситуації, тенденції еволюції внутрішньої та зовнішньої політики, зміни у владних структурах, політологічні прогнози); політична реклама й